

Jak mluvit o Bohu?

Dnešní evangelium nás vybízí nás k tomu, abychom si hromadili poklady v nebi.

Říká se, že největším pokladem je dobrý přítel. Největším skutkem lásky je pomoci příteli, aby se dostal do nebe. A největší radost bude s dobrými přáteli nebe sdílet.

Aby se nám to dařilo naplnit, máme si dnes říci něco o tom, jak mluvit s druhými o Bohu.

Každý člověk se narodí jako Boží neználek. A má před sebou celý život na to, aby mohl Boha poznat a přijmout. Víme, že to není snadný úkol. Mnozí lidé se brání jakémukoli povídání o Bohu. Podobají se dospívajícím dětem, které nechtějí naslouchat radám rodičů. My si na všechno chceme přijít sami! Mají proto rodiče zrezignovat na výchovu? Určitě ne. Je dobré jim laskavě říci, co je jim k prospěchu, protože i když to neposlechnou teď hned, jednou si na slova svých rodičů vzpomenout a řeknou si: „Měli pravdu.“ A k té pravdě se mohou vrátit.

A podobně je tomu s lidmi, kteří neznají Boha. Když se od nás sem tam dozví nějakou pravdu o Bohu, jednou se jim to v životě může náramně hodit.

Aby naše povídání o Bohu přineslo dobré plody, je dobré si pořád připomínat tři důležité věci.

Začneme příběhem.

Mniši v klášteře přišli za opatem a ptali se: „Jak to, že když je na světě skoro polovina lidí pokřtěných, je pořád tolik nevěřících? Vždyť kdyby každý křesťan přivedl k víře jednoho nevěřícího, byl by celý svět obrácený.“

Opat se zamyslel a pravil: „Jestli to nebude tím, že hlásáme místo kalóevangelia kakóevangelium.“

„Co to je?“ divili se mniši.

„Kalóevangelium je spojení řeckých slov dobrá radostná zpráva a kakóevangelium je špatná radostná zpráva. Změníme jedno písmeno, a význam je opačný. A podobně je to s hlásáním evangelia. I zde hrozí, že budeme říkat podobné věci s naprosto rozdílným významem.“

„A jak se dá z evangelia – dobré radostné zprávy udělat špatná?“

„Tak, že lidé říkají: „Musíš dobře žít, jen tak tě bude mít Bůh rád a bude ochoten ti pomoc dát.“, místo aby říkali: „**Bůh tě má rád a chce ti pomoc dát, abys dobře žil a jednou v nebi byl.**“

První co musíme mít na paměti, když chceme mluvit o Bohu, je, že to je milující Otec. Má nás rád takové, jací jsme v této chvíli. Evangelium je hlásání lásky a ne moralizování, poučování a odsuzování. Satan přesvědčil mnohé lidi o tom, že Bůh je jejich nepřítel. To musíme napravit.

Jednou měly děti v první třídě namalovat Boha. Na obrázcích se objevil vousatý dědeček, modrá obloha a na jednom také oválný usměvavý obličej s krásnými velkýma očima. Když to prohlížel jeden učitel, zastavil se u tohoto obrázku, prohlížel ho, začal se usmívat a řekl: „kamarád“.

To je „kalóevangelium“ – dobré hlásání radostné zvěsti, že Bůh není přísný soudce, nevšimavé jsoucno, ale usměvavý, milý přítel.

Dále musí být naše hlásání podepřeno životem. Sami si musíme užívat Boží dobroty a lásky jako nejlepšího léku pro své duše. Pro toho prvňáckého malíře byl Bůh kamarád, a tak ho tak namaloval. Učiňme z Boha nejlepšího přítele, a rázem o něm budeme vydávat pravdivé svědectví.

Třetí důležitá věc je modlitba a oběť přinášená z lásky. Miluj, modli se a obětuj za ty, kterým chceš zvěstovat Krista. Vyprošuj jim působení Ducha svatého, který jim pomůže, aby otevřeli svoje srdce Boží pravdě a lásce, kterou hlásáš slovem a životem.

Závěr

Na závěr si připomeňme, že i když se všichni rodíme jako Boží neználcí, na věčnost odcházíme s nějakou představou o Bohu.

A našim posláním je udělat všechno pro to, aby tyto představy nebyly mylné, ale co nejvíc se blížily pravdě.

Žijme a hlásejme „kalóevangelium“ a získávejme ty největší nebeské poklady – naše přátele, se kterými jednou budeme prožívat radost ve věčnosti.